

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1236/2023
11.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „ТЕКИГ VELETEKS“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Зоран Марић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Београд, ради дуга, вредност предмета спора 651.371,63 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 397/22 од 16.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 397/22 од 16.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 397/22 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3290/2020 од 26.10.2021. године, исправљеном решењем од 09.05.2023. године, у ставу I изреке обавезан је тужени да солидарно са Општом болницом Стефан Високи Смедеревска Паланка плати тужиоцу износ од 632.951,63 динара са законском затезном каматом и то: на износ од 58.931,63 динара почев од 25.01.2019. године, на износ од 574.020,00 динара почев од 25.02.2019. године, као и трошкове извршног поступка у износу од 18.420,00 динара. У ставу II изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 149.518,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 397/22 од 16.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца од тужене Републике Србије као солидарног дужника са извршним дужником - Општа болница Стефан Високи, Смедеревска Паланка, у износу од 632.951,63 динара на име главног дуга са опредељеном законском затезном каматом по решењу о извршењу Иив 309/2019 од 27.05.2019. године, и трошковима извршног поступка у износу од 18.420,00 динара. Наведене износе тужилац потражује од туженог, као оснивача извршног дужника, заснивајући његову солидарну одговорност за обавезе ове здравствене установе применом члана 14. став 3. Закона о стечају.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату новчаног износа од 632.951,63 динара са законском затезном каматом, јер су из изведених доказа судови утврдили да је извршни дужник Општа болница Стефан Високи, Смедеревска Паланка правно лице из члана 14. став 1. Закона о стечају чији је оснивач Република Србија и које се у утуженом периоду финансирало кроз уступљене јавне приходе. Како тужилац своје потраживање није могао да наплати у извршном поступку, нижестепени судови закључују да је у таквој ситуацији тужена Република Србија као оснивач наведене установе, дужника, солидарно одговорна за његове обавезе према члану 14. став 3. Закона о стечају.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, али погрешна примена материјалног права, сама по себи, без испуњености осталих услова прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, није довољан разлог за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Ревидент не указује у ревизији која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити, нити указује на другачије одлуке судова у истоветној чињеничноправној ситуацији, па Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 15.07.2020. године. Вредност предмета спора износи 651.371,63 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић